

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: M. P.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.8.2014, č.j. 3723/DS/2014, JID: 116789/2014/KUUK/Bal,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 18.8.2014, č.j. 3723/DS/2014, JID: 116789/2014/KUUK/Bal, **se pro vadu řízení z r u š u j e a věc se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů za řízení o žalobě a o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29.12.2015, č.j. 75 A 19/2014-33, ve výši 27.629,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18.8.2014, č.j. 3723/DS/2014, JID: 116789/2014/KUUK/Bal, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 4.4.2014, č.j. 0023261/14/DOPPR/JRe, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích ve znění účinném do 30.4.2014 (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, za což mu byla dle ust. § 125c odst. 4 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč, dle odst. 5 citovaného

ustanovení zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců, jakož i povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Předmětného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 11.12.2013 v 10.24 hodin na silnici č. I/15 mezi obcemi Horní Řepčice a Liběšice řídil osobní motorové vozidlo zn. Škoda Superb, r.z. „X“, přičemž mu silničním rychloměrem PolCam Pc 2006 byla naměřena rychlost 148 km/h v místě, kde je nevyšší povolená rychlost 90 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 143 km/h, čímž překročil nejvyšší povolenou rychlost o 53 km/h.

Žalobce v žalobě namítl, že dne 26.2.2013 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření ke spisu žalobce podané prostřednictvím jeho zástupce, ve kterém zástupce požádal o doručování na elektronickou adresu „X“. Požadavek o doručování na elektronickou adresu byl učiněn plně v souladu s ustanovením § 19 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Správní orgán však odmítl na tuto elektronickou adresu doručovat, což odůvodnil tím, že v této adrese bylo interpunkční znaménko, což normy nepovolují. Veškeré další písemnosti pak správní orgán I. stupně i žalovaný vypravovali na e-mailovou adresu bez interpunkčního znaménka. V důsledku toho nebylo zástupci žalobce doručeno předvolání k ústnímu jednání, na kterém byl prováděn důkaz svědeckou výpovědí, rozhodnutí správního orgánu I. stupně a výzva k doplnění podaného odvolání. Žalobce nebyl ani vyzván k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. To, že z adresy chybné, tedy „X“ přicházelo automatické potvrzení o doručení, není relevantní, protože tato nepatří zástupci žalobce a tedy k ní neměl přístup. Doručovat e-maily na e-mailové adresy s diakritikou je možné a běžné, jako i zřídit k ní elektronický podpis. Zástupci žalobce tak uvedené listiny byly doručeny až nahlédnutím do spisu. Tím, že žalobce nebyl předvolán k ústnímu jednání a nemohl se tak účastnit dokazování, ani vyslýchat svědky, bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, rovněž bylo porušeno i jeho právo seznámit se s podklady rozhodnutí zakotvené v ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu.

Žalobce dále namítl, že se rozhodnutí neopírá o řádně zjištěný skutkový stav, neboť nebyly dodrženy technické náležitosti, které je nutno zachovat při obsluze měřícího přístroje PolCam PC 2006. Zejména se jedná o fakt, že měřící vozidlo se nesmí přiblížit k vozidlu měřenému v době provádění měření, tj. při zaznamenávání měřeného úseku. Úsekové měření korektně zjistí rychlost měřeného vozidla pouze v případě, že se nezmenší vzdálenost mezi těmito vozidly.

S ohledem na uvedené žalobce navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a dále uvedl, že pan Kamil Sabbagh patří ke skupině osob, která nabízí řidičům služby mající za cíl odvrácení postihu a dalších nepříznivých následků za dopravní přestupek. Hlavní taktikou, kterou jmenovaný dlouhodobě používá je problematizování doručování úředních písemností své osobě, kdy žádá o doručování na elektronickou adresu „X“, na kterou se mu ale nedaří platně doručovat. V současnosti je již žalovanému známo, že elektronické adresy mohou obsahovat diakritiku a je tedy na ně doručováno, ovšem pan S. stejně doručení písemností nepotvrzuje zprávou podepsanou zaručeným elektronickým podpisem, ačkoliv je poučen v doprovodné e-mailové zprávě. Z ustanovení § 19 odst. 3 správního řádu vyplývá, že smyslem sdělení elektronické adresy správnímu orgánu je urychlení řízení. Pan S. však zájem na urychlení řízení nemá,

neboť ani v případě doručování na adresu „X“ nepotvrzuje doručení zprávou podepsanou uznávaným elektronickým podpisem. Názor žalobce, že byla porušena jeho práva, když nebyl předvolán k ústnímu jednání je neopodstatněný, neboť v daném případě doručoval správní orgán I. stupně písemnosti poštou, a to nejen zástupci, ale i přímo žalobci. Žalobci se přitom dařilo fakticky doručit, zástupce S. si písemnost nevyzvedl na adrese trvalého bydliště.

Námítky proti zjištěnému skutkovému stavu jsou rovněž neopodstatněné, neboť pprap. P., který prováděl měření rychlosti jízdy, je osobou, která úspěšně absolvovala odbornou přípravu, naměřená rychlost je zachycena na videozáznamu na DVD, které je přiloženo k oznámení přestupku a z výsledku jmenovaného policisty dne 24.3.2014 vyplynulo, že měření provedl řádně.

Vzhledem k tomu žalovaný navrhnul zamítnutí žaloby.

Žalobce ve své replice setrval na dosavadních tvrzeních a ohradil se proti útoku na osobu K. S. a tomu, že nepotvrzuje doručení zpráv na elektronickou adresu. Žalovaný nečiní sporným, že doručoval žalobci na odlišnou elektronickou adresu, než na kterou žalobce požádal o doručování písemností, což činí žalobní body důvodnými. Nesouhlasí s názorem, že není podstatné, že zástupci žalobce nebyla doručena žádná písemnost, když některé písemnosti byly doručeny přímo žalobci. Poukázal na ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu s tím, že žalobce nevěděl, že je povinen zástupci žalobce předávat veškeré jemu doručené písemnosti, neboť zástupce jej poučil o tom, že správní orgán bude písemnosti doručovat jemu a pokud bude nějaká písemnost doručena přímo žalobci, jde o zaslání pouze na vědomí.

Při jednání před soudem žalobce setrval na podané žalobě, přičemž doplnil, že termín „není hodno právní ochrany“ obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu není správný – ochrana by naopak neměla být poskytována vadnému doručování ze strany správních orgánů. Krajský soud bude sice v dalším řízení po zrušení svého původního rozhodnutí vázán rozhodnutím o kasační stížnosti, není ale vázán hodnocením důkazů. Postup zmocněnce žalobce ve správním řízení při doručování přitom nelze považovat za obstrukční jednání. V této souvislosti z procesní opatrnosti navrhnul jeho výslech. Kromě uvedeného dále zůstává spornou otázkou vadnosti měření, jak ostatně vyplývá i z odborného posudku, který žalobce soudu zaslal před jednáním. Zástupce žalobce rovněž vznesl pochybnosti o důvěryhodnosti ověřovacího listu č. 235/13 založeného ve správním spise, neboť jej vystavila společnost RAMET a.s., jež sama měřicí zařízení vyrábí a je tak v konfliktu zájmů.

Pověřený pracovník žalovaného navrhnul zamítnutí žaloby. V této souvislosti konstatoval, že krajský soud je vázán závěry Nejvyššího správního soudu týkajícími se otázky doručování. Nelze se tak od nich odchýlit. Co se týče námítky průběhu měření rychlosti, to považuje za správné. K žalobcem předloženému odbornému posudku pak uvedl, že se k němu v důsledku krátké doby k seznámení nemůže vyjádřit, nepovažuje jej však za nezávislý a nestranný. Navrhnul proto výslech policistů, kteří měření prováděli.

Soud v souladu s ust. § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), provedl důkaz odborným vyjádřením autorizovaného metrologického střediska pro silniční rychloměry RAMET a.s. ze dne 3.6.2016, které si ze své úřední činnosti vyžádal za účelem posouzení námitek žalobce týkajících se nesprávného provedení měření

rychlosti, resp. nedodržení návodu při použití měřicího přístroje PolCam PC 2006, ze strany Policie České republiky.

K tomuto důkazu právní zástupce žalobce uvedl, že závěry z něj plynoucí v podstatě podporují tvrzení žaloby, že záznam z měření není dostatečným k prokázání viny žalobce, a to pro jeho neúplnost. Dále navrhnul výslech zpracovatele odborného vyjádření AMS K22 ze dne 3.6.2016 a zpracovatele odborného posudku č. 101/2016 ze dne 15.7.2016, potažmo zpracování znaleckého posudku ke správnosti měření a fungování měřicího zařízení.

Pověřený pracovník žalovaného namítnul, že není jisté, zda žalobce neúplnost záznamu namítal již ve správním řízení, nadto je možné, že lze kompletní záznam dohledat, jeho absence je proto maximálně vadou obsahu správního spisu, ale nezakládá nezákonnost uložené pokuty. Znovu proto zopakoval svůj návrh na výslech policistů provádějících měření rychlosti vozu žalobce a taktéž konstatoval, že ne každá vada musí vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, zvláště když úplný záznam z měření byl součástí policejního spisu.

V konečném návrhu zástupce žalobce navrhnul, aby soud žalobě vyhověl, neboť v rámci správního řízení došlo k vadnému doručování. S názorem Nejvyššího správního soudu, že uvedení e-mailové adresy s diakritikou ve vyjádření k věci nepožívání právní ochrany, nesouhlasí. Stejně tak bylo dle jeho názoru nesprávně provedeno i měření rychlosti vozidla žalobce. Je jen málo pravděpodobné, že by Policie České republiky archivovala úplný záznam tak dlouho, nadto bylo její povinností, aby jej založila do správního spisu. Otázka, zda neúplnost záznamu byla namítána ve správním řízení, není podstatná. Pokud by se totiž žalobce v soudním řízení nebránil, byl by uznán vinným ze spáchání přestupku na základě nezákonného důkazu.

Pověřený pracovník žalovaného v konečném návrhu odkázal na dosavadní vyjádření k věci. Pokud by bylo žalobě vyhověno, zůstane zřejmě nepotrestán skutek, při němž žalobce se svým vozidlem jel cca. 148 km/h.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu vyplývá, že Oznámením zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání ze dne 15.1.2014 bylo ze strany správního orgánu I. stupně na základě informací uvedených v Úředním záznamu vyhotoveném Policií České republiky, Krajským ředitelstvím Policie Ústeckého kraje, Územním odborem Litoměřice, Dopravním inspektorátem (dále jen „policie“), ze dne 7.1.2014 zahájeno přestupkového řízení proti žalobci pro podezření ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu

pro shora vymezené jednání, jímž měl porušit nejvyšší povolenou rychlost mimo obec. Přílohou úředního záznamu bylo i CD s videozáznamem z měření rychlosti vozidla policií, potvrzení Autorizovaného metrologického střediska RAMET a.s., sídlem Letecká 1110, 686 04 Kunovice, o ověření požadovaných metrologických vlastností silničního rychloměru PolCam PC 2006 použitého v rámci měření a rovněž osvědčení pprap. P. P. o absolvování odborné přípravy pro užívání silničních rychloměrů PolCam.

Zástupce žalobce v plné moci ze dne 21.1.2014 požádal o doručování písemností na e-mailovou adresu „X“ a následně ve svém podání ze dne 12.2.2014 na e-mailovou adresu „X“. Doručování elektronickou cestou však správní orgán I. stupně i žalovaný prováděli na e-mailovou adresu „X“, ačkoliv správně mělo být doručováno na adresu s diakritikou. S ohledem na to, že převzetí doručovaných písemností nebylo ze strany adresáta opakovaně potvrzováno zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem, správní orgán I. stupně veškeré písemnosti, včetně jeho rozhodnutí, doručoval zástupci žalobce znovu na adresu udávaného trvalého pobytu „X“. Jmenovaný však při doručování těchto písemností nebyl na uvedené adrese zastížen, písemnosti proto byly uloženy a připraveny k vyzvednutí u držitele poštovní licence. Protože si zástupce žalobce ani jednu z těchto písemností v úložní době u držitele poštovní licence nevyzvedl, neotevřené obálky obsahující tyto písemnosti se vrátily zpět odesílateli.

Z protokolů o výpovědích svědků ze dne 24.3.2014 a 1.4.2014 – policistů, jenž měření rychlosti žalobce prováděli – bylo zjištěno, že pprap. P. P. působil předmětného dne jako velitel hlídky a prováděl obsluhu silničního rychloměru. Ve chvíli, kdy mu řidič oznámil, že jede shodnou rychlostí, jako vozidlo žalobce před nimi, započal měření. Po jeho dokončení pak spolu s kolegy vozidlo žalobce zastavil za účelem projednání přestupku. Nstržm. J. K. sdělil, že jako řidič vozu dostihl automobil žalobce zhruba 500 m před obcí Liběšice a po srovnání rychlostí požádal velitele vozu, aby provedl měření. Po ujetí 100 m naskočila na displeji výsledná rychlost a současně uslyšel i zvukový signál. Uvedené výpovědi policistů o okolnostech měření potvrdil i nstržm. T. D., jenž byl v policejním voze rovněž přítomen. K samotnému videozáznamu průběhu měření pak vypověděl por. J. P., nadřízený policistů, že policisté postupovali v souladu s návodem k obsluze silničního rychloměru. Záznam je zkrácený o cca. dvě desetiny vteřiny na počátku měření, tato skutečnost je však způsobena toliko přenosem dat z původního formátu na formát spustitelný v počítači. Radar ale nemůže provést měření, aniž by měřené vozidlo neujelo 100 m. Svědek uzavřel, že měření proběhlo v pořádku, bez závad a je proto správný závěr o rychlosti žalobce 148 km/h.

Z videozáznamu měření rychlosti vozidla žalobce silničním rychloměrem PolCam PC 2006 je zřejmé, že tento začíná v čase 0,3 s a současně již po ujeté vzdálenosti 18 m od započetí měření (pozn. soudu – na záznamu je čas měření označen bílým kruhem a ujetá měřená vzdálenost písmenem „D“ v dolní levé části obrazovky). Ze soudem provedeného porovnání polohy dvou totožných bodů na začátku a konci záznamu z obrazovky monitoru běžným měřidlem mezi okrajem levého a pravého bočního zrcátka pak vyplývá, že před dosažením vzdálenosti 100 m potřebné pro vyhodnocení měření došlo při cca. 67 m k určitému přiblížení vozidla policie k měřenému vozidlu. Uvedená nižší vzdálenost je následně až do dokončení měření již konstantní.

Dle návodu k obsluze uvedeného zařízení se měření rychlosti v režimu automatického ukončení měření po ujetí nastavené dráhy – standardně 100 m – provádí aktivací tlačítka Start

v okamžiku, kdy od sebe policejní vozidlo a kontrolované vozidlo jedou v neměnné vzdálenosti, přičemž měření je ukončeno automaticky, jakmile dojde k projetí přednastavené dráhy. Není přitom naprosto nutné udržovat stálou vzdálenost během celého úseku, důležitým faktorem pro výpočet průměrné rychlosti je toliko udržení shodné vzdálenosti mezi vozidly na začátku a následně na konci měření. Měřené vozidlo musí být na záznamu zobrazeno ve stejné nebo menší velikosti při nezměněném zoomu objektivu.

Z odborného vyjádření autorizovaného metrologického střediska pro silniční rychloměry RAMET a.s. ze dne 3.6.2016 vyžádaného soudem z vlastní iniciativy bylo zjištěno, že principem fungování silničního rychloměru PolCam PC 2006 je měření rychlosti policejního vozidla za současného pořizování videozáznamu, do kterého je promítán mimo jiné údaj o čase, aktuální rychlosti, dráze a vypočtené průměrné rychlosti za ujetou dráhu tímto vozidlem. Rychloměr tedy přímo nezjišťuje rychlost měřeného vozu, ale vypočtenou průměrnou rychlost policejního vozidla následně vztahuje k vozidlu měřenému za předpokladu, že jsou splněny požadavky na jeho správné použití dle návodu. Těmito jsou: a) existence snímku ze začátku měření, b) shodná nebo menší velikost měřeného vozidla na snímku z ukončení měření v porovnání se snímkem ze zahájení měření (toto platí při provádění měření pomocí přední kamery, při použití zadní kamery je situace opačná), c) shodná hodnota zoomu kamery na počátku i na konci měření. Právě porovnáním velikosti při započetí a následně po skončení měření je zaručeno, že měřený vůz jel stejně rychle či dokonce rychleji, než policejní automobil, a tedy že zobrazovaná rychlost vozidla policie odpovídá rychlosti vozidla, jež bylo předmětem měření. Autorizované metrologické středisko nicméně na základě posouzení zaslaného videozáznamu měření uzavřelo, že tento pro správní řízení použít nelze, neboť v něm chybí snímek ze zahájení měření – záznam je totiž nekompletní. Nelze proto porovnat poměrnou velikost vozidla na počátku a na konci měření.

Na tomto místě je nutno uvést, že soud v této věci již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 29.12.2015, č.j. 75 A 19/2014-33, kterým napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Soud posoudil jako stěžejní otázku daného případu, že správní orgány obou stupňů doručovaly zástupci žalobce na jinou, než jím v souladu s ust. § 19 odst. 3 správního řádu zvolenou elektronickou adresu. Přestože pak současně s tím zasílaly písemnosti, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, i prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, zástupce žalobce si je nevyzvednul a nemohl se proto s nimi seznámit alespoň náhradním způsobem, čímž by byl nesprávný postup prvostupňového orgánu a žalovaného zhojen. V této souvislosti soud zejména poukázal na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu reprezentovanou např. jeho rozsudky ze dne 4.12.2013, č.j. 1 As 83/2013-60 či ze dne 6.3.2009, č.j. 1 Afs 148/2008-73, dostupnými na www.nssoud.cz. Na základě uvedeného soud uzavřel, že žalobci, potažmo jeho zástupci, nebylo ve správním řízení řádně doručováno, čímž se správní orgány dopustily zásadního procesního pochybení.

Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud uvedený rozsudek zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že: „*Nejvyšší správní soud nemohl v projednávané věci přehlédnout, že výše označenou elektronickou adresu pro doručování obsahující diakritická znaménka žalobce, resp. jeho zástupce, v rámci svých podání za doručovací adresu výslovně nikde neoznačil a neuvedl ji ani nikde v záhlaví svých podání. Požadavek na doručování na tuto adresu zmínil stěžovatel pouze v rámci textu svého obsáhlého podání, a to navíc „ukrytou“ v části týkající se důkazů*

navrhovaných pro správní řízení (str. 6 vyjádření ke spisu na čl. 6 správního spisu). Naopak adresu trvalého pobytu, na kterou mu bylo rozhodnutí žalovaného nakonec doručováno, uvedl v záhlaví svých podání adresovaných správnímu orgánu prvního stupně. Písemnosti týkající se správního řízení svého klienta si však i přes zanechané výzvy nevyzvedával.

Výše uvedené pak nutně vede Nejvyšší správní soud k závěru, že obdobně jako ve věcech vedených u zdejšího soudu např. pod sp. zn. 1 As 104/2015, 3 As 139/2014, 9 As 144/2014, 9 As 162/2014 nebo sp. zn. 10 As 5/2016 (byť s mírně změněnou procesní taktikou) představuje popsané využití elektronické adresy pro doručování s využitím diakritických znamének i v tomto případě předem promyšlený postup, který má za cíl komplikovat a protahovat správní řízení, resp. generovat v rámci řízení problémové situace, jež mohou s určitou mírou pravděpodobnosti vést k formálním pochybením správních orgánů, a dosáhnout tak v důsledku toho prekluze odpovědnosti za přestupek (srov. např. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, čj. 4 As 76/2015-37). Takový postup nelze akceptovat a poskytovat mu soudní ochranu.

Nejvyšší správní soud poznamenává, že za dané procesní situace byly písemnosti doručovány i přímo žalobci na adresu jeho trvalého pobytu, čímž byl informován o průběhu správního řízení, jakož i o vydaném rozhodnutí. O jeho znalosti průběhu řízení svědčí i to, že ve věci podal včasné odvolání. Nelze tedy přehlédnout, že k porušení práv samotného žalobce nedošlo. Jak uvádí sám krajský soud v odůvodnění svého rozsudku, pokud byl účastník správního řízení s obsahem doručované písemnosti prokazatelně obeznámen, materiální funkce doručování byla naplněna (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.12.2013, čj. 1 As 83/2013-60). Zákonnou úpravu institutu doručování je zásadně nutno chápat jako účelný nástroj pro obeznámení účastníka s obsahem jemu adresovaných listin, nikoliv jako striktně legalistický postup otevírající dveře jakýmkoliv procesním námitkám ústícím ve zrušení doručovaného – a doručeného – rozhodnutí.

Jakkoliv by tedy bylo snad i možno v jednotlivých krocích žalovaného i správního orgánu prvního stupně shledat pochybení, na která upozornil krajský soud, není jednání zástupce stěžovatele hodno právní ochrany právě z toho důvodu, že jeho cílem bylo pouze vytváření procesních kliček a obstrukcí mařících řízení. V souhrnu dle názoru Nejvyššího správního soudu postup žalovaného i správního orgánu prvního stupně v posuzované věci ob stojí. Úsilí o naplnění spravedlivého řízení před správními úřady i soudy nemůže vskutku spočívat v bezduché akceptaci triků, jejichž účelem není nic jiného, než toto řízení, resp. jeho výsledek, zhatit.“

V souvislosti s uvedeným soud podotýká, že v dalším řízení po zrušení původního rozhodnutí Nejvyšším správním soudem je podle ust. § 110 odst. 4 s.ř.s. shora uvedeným právním názorem vázán a námitku žalobce týkající se nesprávného doručování v rámci správního řízení je proto třeba odmítnout jako nedůvodnou. S ohledem na to se soud zabýval dalšími námitkami uplatněnými v žalobě.

Žalobce namítal, že měření rychlosti jeho vozu nebylo ze strany policie provedeno v souladu s návodem k obsluze silničního rychloměru.

Dle ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu smí řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3.500 kg a autobusu jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/h a na dálnici

rychlostí nejvýše 130 km/h. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/h.

Dle ust. § 79a zákona o silničním provozu je za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.

Dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více.

Dle odst. 4 písm. d) citovaného ustanovení se za uvedený přestupek uloží pokuta od 5.000,- Kč do 10.000,- Kč a dle odst. 5 věty druhé citovaného ustanovení pak i zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku.

Soud se proto zabýval otázkou, zda bylo ve správním řízení skutečně a náležitě prokázáno protiprávní jednání žalobce, jímž se měl přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu dopustit.

Jak vyplývá z právní úpravy, měření rychlosti vozidel na pozemních komunikacích provádí Policie České republiky. Za tímto účelem smí užívat technické prostředky k tomu určené, v daném případě silniční rychloměr PolCam PC 2006, jenž má odpovídající metrologické vlastnosti. Z povahy věci však musí příslušníci policie při měření vždy dodržet návod k danému zařízení, aby jeho výsledky byly použitelné pro správní řízení a jako podklad řízení svědčily o naplnění skutkové podstaty přestupku.

V přezkoumávané věci je zřejmé, že správní orgán I. stupně vycházel při svém rozhodování z neúplného záznamu měření rychlosti vozidla žalobce, když tento začíná až v čase 0,3 s a již ujeté vzdálenosti 18 m, a to přesto, že na danou skutečnost byl upozorněn při výsledku policisty por. J. P. Vzhledem k tomu, že tedy prvoinstanční orgán neměl k dispozici snímek z počátku měření (pozn. soudu – tj. v čase 0,0 s a vzdálenosti 0 m), nemohl ani posoudit, zda byl dodržen návod k zařízení, jenž jednoznačně vyžaduje, aby vzdálenost mezi policejním a měřeným vozidlem na počátku a na konci měření při použití přední kamery byla shodná či větší. Naplnění uvedeného požadavku lze zjistit porovnáním poměrné velikosti měřeného vozidla při zahájení a skončení měření, které ale správní orgán I. stupně v důsledku absence počátečního stavu vozidla žalobce nemohl provést. Současně se tedy ani nemohl objektivně vyjádřit k okolnosti, zda v průběhu měření skutečně došlo k přiblížení policejního vozu k vozidlu žalobce, jak jmenovaný uváděl v žalobě, či nikoliv. Dle soudu určité snížení vzdálenosti mezi vozidly vyplývá již jen z porovnání polohy mezi dvěma totožnými body z obrazovky monitoru na začátku a na konci záznamu, avšak není vyloučeno, že by při posouzení kompletního průběhu měření správní orgán I. stupně dospěl k opačnému závěru. Prvostupňový orgán si však úplný videozáznam, případně snímek z počátku a konce měření, od Policie České republiky nevyžádal a spokojil se toliko s vyjádřením příslušných policistů, že měření bylo provedeno v souladu s návodem, a dále s ničím nepodloženým konstatováním, že ze záznamu dodržení shodné vzdálenosti obou vozidel po celou dobu měření vyplývá. Tento závěr je ale v přímém rozporu se skutečnostmi zjištěnými soudem, zejména se závěry odborného vyjádření autorizovaného metrologického střediska pro silniční rychloměry RAMET a.s. ze dne 3.6.2016 vyžádaného soudem a závěry

odborného posudku č. 101/2016 ze dne 15.7.2016 zpracovaného Českou metrologickou kancelář s.r.o., jež si k prokázání svých tvrzení nechal zpracovat žalobce. Nezbyvá proto, než konstatovat, že z provedeného záznamu měření nebylo možné zjistit, zda uváděná rychlost 148 km/h (resp. 143 km/h po započtení odchylky měření) odpovídala skutečné rychlosti, jíž žalobce se svým vozem jel, neboť byl zjevně porušen návod k obsluze silničního rychloměru.

Správní orgán I. stupně, potažmo žalovaný, proto pochybili, když dospěli k rozhodnutí o vině žalobce ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, a to aniž spolehlivě zjistili skutkový stav, resp. jestliže vycházeli z nesprávně zjištěného skutkového stavu, který nemá oporu ve správním spise a vyžaduje zásadní doplnění. Tím se dopustili porušení ust. § 3 správního řádu. V souvislosti s tím nebylo třeba provádět další dokazování navržené žalobcem, neboť pro posouzení věci již nemohlo přinést žádné další rozhodné skutečnosti.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. a podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Protože zmiňované pochybení správního orgánu I. stupně lze napravit v odvolacím řízení, soud současně nepřistoupil i ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí ve smyslu ust. § 78 odst. 3 s.ř.s. Úkolem žalovaného v dalším řízení po zrušení rozhodnutí bude proto si vyžádat kompletní záznam měření rychlosti vozu žalobce a znovu posoudit, zda byl ze strany Policie České republiky dodržen návod k silničnímu rychloměru PolCam PC 2006, či nikoliv. V uvedeném řízení pak bude podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

Výrok ad II) o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Současně musí soud podle ust. § 110 odst. 3 s.ř.s. v novém rozhodnutí po zrušení původního rozhodnutí ze strany Nejvyššího správního soudu rozhodnout i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Žalobce měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení, a soud proto žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě a kasační stížnosti ve výši 27.629,- Kč. Tato částka se sestává z částky 3.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek; dále z částky 15.500,- Kč za 5 úkonů právní služby právního zástupce žalobce, Mgr. Jaroslava Topola, po 3.100,- Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), sepis žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), sepis repliky k vyjádření žalovaného - § 11 odst. 1 písm. d), sepis vyjádření ke zrušujícímu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13.4.2016, č.j. 10 As 28/2016-26, účast na jednání před soudem dne 18.7.2016 - § 11 odst. 1 písm. g)], dále z částky 1.500,- Kč za 5 s tím souvisejících náhrad hotových výdajů po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, 3 citované vyhlášky, částky ve výši 400,- Kč jako náhrady za promeškaný čas v rozsahu 4 započatých půlhodin podle ust. § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu za cestu k soudu z místa sídla zástupce žalobce a zpět k jednání před soudem dne 18.7.2016 (pozn. soudu – dle serveru Mapy.cz činí ideální doba jedné cesty 55 min., zástupcem žalobce užitý server Googlemaps.com však zohledňuje i momentální dopravní situaci, proto se jeho údaje průběžně mění, např. k

okamžiku provádění výpočtu soudem byl uváděn údaj 58 min.), dále z cestovného osobním automobilem tovární značky Toyota Yaris, RZ: „X“, za cestu k soudu z místa sídla zástupce žalobce a zpět k jednání před soudem dne 18.7.2016 v délce 160 km ve výši 888,40 Kč (spotřeba 5,9 litrů benzínu Natural 95 na 100 km), náhrady nákladů na vypracování důkazu označeného jako „Odborný posudek č. 101/2016“ ze dne 15.7.2016 zpracovaného Českou metrologickou kanceláří s.r.o. a pořízeného žalobcem za účelem prokázání jím tvrzených skutečností ve výši 2.500,- Kč a z částky 3.840,56 Kč odpovídající 21% DPH, kterou je advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány, mimo soudního poplatku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.r.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 18. července 2016

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová